

60 lat ochrony Tatr

Już na początku XIX wieku zauważono nadmierne eksploatawanie unikalnej tatrzańskiej przyrody. Przemysł górniczy i hutniczy, wycinanie lasów, bardzo intensywne pasterstwo oraz kłusownictwo groziły zniszczeniem jedyne w naszym kraju obszaru wysokogórskiego. Dzięki ogromnemu zaangażowaniu takich ludzi jak Ludwik Zejszner, Eugeniusz Janota czy Maksymilian Nowicki udało się ograniczyć kłusownictwo, co uratowało od zagłady najbardziej typowe tatrzańskie zwierzęta – kozice i świstaki.

W późniejszym okresie spadkobiercy myśli pierwszych ochroniarzy utworzyli Towarzystwo Tatrzańskie i Sekcję Ochrony Tatr, które stanowczo apelowało o ochronę tatrzańskiego krajobrazu w postaci parku narodowego. Organizacja ta przeciwstawiała się także różnego rodzaju pomysłom na uprzystępnianie Tatr, jednak zwolennicy rozwoju infrastruktury turystycznej w Tatrach zdołali przeforsować niektóre ze swoich pomysłów. To w tym czasie powstała kolejka na Kasprowy Wierch oraz ceprostrada na zboczach Miedzianego.

Utworzenie parku narodowego wydawało się jedynym skutecznym sposobem ochrony Tatr. Z różnych jednak powodów, m.in. własnościowych i finansowych, idea parku narodowego nie mogła być przez dziesięciolecia zrealizowana. Pierwszego stycznia 1955 roku rozpoczął działalność Tatrański Park Narodowy. Jego utworzenie zwieńczyło ponad stuletnie wysiłki nad objęciem pieczą najwyższych polskich gór.

Wystawa „60 lat ochrony Tatr” przypomina te wydarzenia oraz pokazuje historię TPN jako instytucji. Zwiedzając wystawę, można zobaczyć pierwsze zarządzenia regulujące sprawy turystyki i pasterstwa w Tatrach Polskich, zapoznać się z zadaniami, które dziś wykonuje TPN.